

Dagboek van een voetoperatie

Hoge hakken, echte *liefde*

Wenneke Savenije, liefhebber van hoge hakken en hippe laarzen, verbeet jarenlang de pijn die haar knobbelteent veroorzaakte. Totdat ze hoorde over een gespecialiseerde voetkliniek in Spanje. Voor Santé hield ze een dagboek bij. “Help, waar ben ik aan begonnen?!”

Zaterdag 25 april

Het is zover. Samen met mijn dochters Lisa (15) en Roos (12), vertrek ik naar de Clinica San Román in Alicante (Spanje), de enige gespecialiseerde voetkliniek in Europa, waar ik me ga laten opereren aan mijn knobbelteent. Zolang ik me kan herinneren, loop ik al rond op schoenen met hoge hakken, liefst met spitse neuzen. Maar de laatste jaren heb ik me daarin vaak lopen verbijten van de pijn. Die lelijke knobbel aan de binnenkant van mijn scheefstaande grote teen werd steeds groter, en schuurde tegen het leer van mijn elegante schoeisel. *Hallux valgus* noemt de huisarts mijn probleem, met daarbij een flinke slijmbeursontsteking op het teengewricht. Op de vraag of ik er iets aan kan laten doen, antwoordde hij laconiek: “Naar de podoloog, steunzolen laten aanmeten en voortaan degelijke, platte schoenen dragen.” Niet laten opereren? “Zolang het niet echt nodig is, zou ik daar niet aan beginnen. Het

is een pijnlijke operatie, waarbij vervelende complicaties kunnen optreden. Het eindigt in nog meer pijn, en dan zijn er nieuwe ingrepen nodig.” Na zijn verhaal besloot ik in stilte aan die genante knobbel, ook wel *bunion* genaamd, te blijven lijden. In de wetenschap dat *Hallux valgus* de neiging heeft steeds extremer te worden. Je andere tenen gaan ook scheef staan en je voorvoet raakt overbelast en gaat pijn doen. Uiteindelijk kun je zelfs artritis krijgen. De doorbraak kwam toen een vriendin, als fysiotherapeut verbonden aan het AMC in Amsterdam, me de gouden tip gaf. “Ga naar Alicante! Daar zit een goede kliniek, waar al dertig jaar uitsluitend voetoperaties worden gedaan.” Ik zocht contact met Clinica San Román, mailde een foto van mijn voet, vroeg om een voorlopig behandelplan, en haalde op grond daarvan mijn huisarts en zorgverzekeraar over mee te werken aan het avontuur. Op naar Spanje!

Zondag 26 april

We hadden het niet beter kunnen treffen. Afgeschrikt door de prijzen van de veelal lelijke hotels in Alicante, boekte ik de dag voor vertrek op de gok een vakantie-huisje op twintig minuten rijden van het centrum. Als ik straks toch niet meer kan lopen, heeft het ook weinig zin om midden in de stad vanaf een balkon naar de zee te gaan zitten staren. En zo belanden we in La Datcha, een miniresort met kleine villa's op de heuvels rondom Alicante, omringd door een tropische tuin met zwembad. Nu het nog kan, zon, zwem en wandel ik er lustig op los met mijn uitgelaten kinderen.

‘Liever laten opereren dan de rest van mijn leven met steunzolen in platte schoenen lopen’

Maandag 27 april

Vandaag word ik geopereerd. Ik heb de halve nacht wakker gelegen. Zouden ze echt zo goed zijn in de kliniek? Stel nu dat ze een zenuw raken? Wat moeten we doen als het helemaal misgaat? Valt het niet ontzettend mee met die knobbel? Help, waar ben ik aan begonnen?! “Mam, het komt heus goed”, zeggen mijn dochters kordaat. Maar aan hun witte neuzen zie ik dat zij het ook wel een beetje eng vinden. Met een taxi rijden we naar de kliniek, in een statige laan met palmbomen. Tot mijn grote opluchting ziet alles er brandschoon, modern en uitstekend georganiseerd uit. Een aardige doktersassistent verzoekt me een vragenformulier in te vullen en er worden röntgenfoto's gemaakt. De specialisten, José San Román en zijn zoon Israel, stellen met aanvullend computeronderzoek (Fluoroscopie* en Doppler*) de exacte diagnose. In heldere taal legt Israel San Román uit wat er moet gebeuren. Het komt erop neer dat ze de knobbel op zo'n manier verwijderen dat hij nooit meer terugkomt, terwijl het teengewricht soepel blijft. In mijn geval is het raadzaam ook de stand van mijn grote teen te verbeteren. >

*Met de Doppler-techniek wordt de bloedcirculatie door middel van geluidsgolven onderzocht.

Santé • augustus • 2009 45

‘Ongelooflijk. Eindelijk heb ik weer een elegante damesvoet’

De operatie

De doktersassistent trekt me een blauw operatieschort aan. In de steriele kamer wordt mijn voet ‘operatieklaar’ gemaakt. Tot mijn opluchting schuift de assistent een gordijntje uit boven mijn buik, zodat ik mijn voeten niet meer kan zien. De dokters trekken hun loden schorten en steriele jassen aan, en zetten een operatiemuts met voetjesprint op hun hoofd. Terwijl vader de Fluoroscoop in werking stelt, verdooft de zoon mijn linkervoet. Ik zie diepe concentratie op de twee hoofden boven het gordijn. Aan alles is te merken dat de specialisten exact weten wat ze doen. Zodra ik maar een kík geef, krijg ik extra verdoving. Op een bepaald moment voel ik dat er veel kracht wordt gebruikt, waarbij specialist Román voortdurend naar het beeldscherm kijkt. Later begrijp ik dat hij op dat moment het weefsel van het bot scheidde met de fijnste apparatuur, die ook wordt gebruikt bij hersenchirurgie. In de ‘lege’ ruimte die zo ontstaat, kan de *bunion* worden verwijderd zonder schade aan te richten. Ik doezel een beetje weg. Dan ineens, na hooguit een uur, verklaart de specialist plechtig: ‘*The bunion is gone!*’. Zijn zoon vraagt of ik mijn voet wil zien. Het gordijntje gaat opzij en ik kan mijn ogen niet geloven. Daar ligt mijn voet bijna ongeschonden, niet opgezwollen, vrijwel zonder bloed of blauwe plekken. Ongelooflijk. De knobbel is verdwenen, mijn kleine tenen staan weer in de juist stand en ik heb voor het eerst in jaren weer een elegante damesvoet! Terwijl hij mijn nieuwe voet verbindt met drukverband, legt Israel San Román uit hoe ik de komende week met mijn bewerkte voet moet omgaan. Ik mag er meteen al op lopen (!), zij het op rare medische sloffen. Vijf dagen lang moet ik antibioticum en ontstekingsremmers slikken, waarmee ik helaas niet in de zon mag. Ook krijg ik pijnstillers en vitaminepillen mee, om de genezing te versnellen. De assistent vraagt mijn schoenmaat en komt terug met de lelijkste klittenbandschoenen ooit. Even later ‘loop’ ik enigszins wankel de kliniek uit. Pijn heb ik nauwelijks.

Wat kost dat?

De tweeledige operatie van Wenneke kostte € 2.850 inclusief onderzoek, nabehandelingen, verband, medicijnen enzovoort. Sommige zorgverzekeraars vergoeden deze behandeling (gedeeltelijk).

Dinsdag 28 april tot dinsdag 5 mei

Nog nooit heb ik zo veel boeken gelezen, liggend in een zonnestoel onder de parasol. Zere voet omhoog, een drankje en tapas erbij, ik vermaak me uitstekend. ’s Ochtends douche ik met een plastic laars om mijn verbonden voet en af en toe loop ik een rondje om het zwembad. Na twee dagen stop ik met de pijnstillers, want eerlijk gezegd heb ik nauwelijks pijn gehad. Lisa en Roos zonnen, zwemmen, bedienen hun moeder en doen boodschappen. Mijn verbonden voet zwelt niet op en klopt niet. Het is gewoon genieten.

‘Dezelfde dag loop ik enigszins wankel de kliniek uit. Pijn heb ik nauwelijks’

Woensdag 6 mei

Terug naar de kliniek voor controle. De doktersassistent knipt het verband er af. Wat tevoorschijn komt is indrukwekkend: een vrijwel ongeschonden voet, een klein beetje gelig en blauw rond de gehechte operatiesneetjes, met een nauwelijks zichtbare vochtophoping waar tot voor kort de *bunion* zat. De specialist bekijkt mijn voet. Hij constateert tevreden dat alles in de juiste stand geneest, verwijdert de hechtingen en legt een nieuw drukverband aan. Ik moet het verband drie weken laten zitten, en helaas al die tijd op de sloffen lopen. Dan moet ik via de huisarts een röntgenfoto van mijn voet laten maken, die ik voor controle moet opsturen naar Alicante. Als er iets is, kan ik de kliniek bellen of mailen. Als we later die week op Schiphol aankomen, worden we met een karretje naar de bagageband gereden. Tijdelijk een beetje mank lopen heeft zo zijn voordelen. <

tekst: Wenneke Savenije | beeld: Corbis

Hoe is het nu met Wenneke en haar voet? Ga naar www.santeonline.nl voor het tweede deel van haar dagboek.